

VITA MARINA

MAANDBLAD GEWIJD AAN ZEE-AQUARISTIEK EN ZEE-BIOLOGIE

Redactie: BOB ENTROP

10e jaargang, no. 2

februari 1960.

VITA MARINA EEN GLAZEN HUIS

Als redacteur moet ik vrede houden met alle lezers. Ieder moet ik het zijne geven, van het ene niet te veel, van het andere niet te weinig. Dat valt niet mee, vooral nu niet, nu in Biologia Maritima twee groeiende belangengroepen gediend moeten worden. Dit zijn de Zee-biologische werkgroep en de Malacologische werkgroep.

Beide wensen artikelen te lezen over hun gebied. Terecht, en we zullen altijd trachten onze lezers zo veel als in ons vermogen is te geven. Maar..... nu stel ik het voor als of deze twee groepen lijnrecht tegenover elkaar staande belangen hebben, maar dat is immers niet waar.

Ik geloof toch dat het zo is dat alle leden van B.M. de zeebiologie (in een ruime zin van het woord) bedrijven. Ieder heeft zo zijn specialiteitje, maar als we eerlijk zijn blijkt dat onderdeelje waar we nu zo heel sterk ons hart aan verpand hebben, toch altijd weer een stukje uit te maken van het grote geheel dat zee heet. We moeten - zo dacht ik - vooral onze liefhebberij niet al te consequent in een mooi glazen kastje stoppen. Een kastje waar ons specialiteitje vooral niet uit kan en waarin vooral geen onbevoegd hobbytje kan binnendringen.

Moeten we de deurtjes van onze glazen kooitjes juist niet eens ruim openzetten zodat iedere buitenstaander vrij en frank kennis kan komen maken met het interieur.

Het zal nuttig zijn elkaars glazen binnenhuisje eens met een bezoek te vereren. Dan zal het U opvallen dat "die andere" zijn huisje gefundeerd heeft op een zelfde fundering als waarop U zelf Uw huisje heeft opgetrokken. En die fundering is onze grote belangstelling en liefde voor de grootsheid en onuitputtelijke dieren- en wierenrijkdom van die oneindige zee.

Daarom willen wij graag Vita Marina zien als een groot glazen herenhuis waarvan de wanden tussen alle kamers eenvoudig niet bestaan. Je kan overal rond wandelen en overal rondsnoeven, kijken en je licht opsteken.

Vita Marina zal dus geen uitgesproken malacologisch en ook geen uitgesproken aquarium-technisch tijdschrift zijn. Maar zo'n heerlijke vruchtenbowl waarbij het steeds weer een verrassing is welke smakelijke vrucht er bij de volgende schep weer te voorschijn zal komen.

Ik hoop dat U er op zo'n zelfde manier van zult weten te genieten.

Wilt U eens voor het voetlicht treden met Uw artikeltje (hoe bescheiden ook)? Geen enkel bezwaar. Wij zullen Uw bijdragen graag in ontvangst nemen.

De Redactie

WIJSHEDEN EN VERKLARINGEN

Hoe vaak worden we niet blij gemaakt met de vindplaatsen en gewoonten van zeedieren, gewoonten die dan meteen worden verklaard op de zo vlot aan te leren semi Darwinistische manier, die aan elke vorm direct een functie verbindt en deze functie onmisbaar voor het dier verklaart. Voorbeeld: de kat heeft nagels om te kunnen klimmen. Dit klimmen is noodzakelijk omdat de kat zich met muizen voedt. De muizen klauteren overal op en tussen. Ook in minder doorzichtige voorbeelden zijn de meeste van onze verklaringen slechts verklaringen achteraf, ons ingegeven door de zucht alles te begrijpen. Als er dan iets niet klopt moeten we ons in bochten wringen. Onderstaande aantekeningen mogen U verklaren wat ik bedoel:

De dahlia is een zee-anemoon die in Nederland voorkomt onder de waterlijn en die absoluut niet tegen de warmte kan. In Bretagne komt een kleinere soort voor die tijdens eb min of meer droog komt te staan en dan is te verzamelen. Tijdens enkele tochten, afgelopen najaar ondernomen naar de pier van Hoek van Holland troffen we een aantal prachtige kleine zeedahlia's aan in het gebied van de paarde-anemonen, zóvat in de hoogste waterlijn. De dieren lagen geheel droog en vaak maar matig beschut. Ze bleken echter in uitstekende conditie te verkeren, zoals in het aquarium bleek. Enkele exemplaren (de minderheid) zaten iets lager, n.l. in de laagwaterlijn.

En nu maar verklaren!

Het was inderdaad in die dagen vrij koud, van de warmte zullen ze niet veel last hebben gehad, maar dan nog: waarom zo hoog?

*

De tong, kunt U in het Zee-aquarium lezen, is een nachtdier en een saaie aquariumbewoner die overdag niet actief is. De drie tongetjes die we eveneens in Hoek vingen wensen zich hier niet aan te houden. Ze scharrelen de hele dag rond op zoek naar voedsel, dat tegen de avond wordt verstrekt. Na zich te hebben tegoed gedaan graven ze zich in het zand om pas tegen de volgende ochtend weer actief te worden. Nachtelijke inspecties hebben nog nooit een wakkere tong te zien gegeven. In ons felverlichte aquarium is een donkere hoek gemaakt, waaronder een heerlijk zandstrandje. Geen van de platte dieren denkt er echter aan om daar bij voorkeur te liggen. Vaak vertoeven ze de hele dag in het lichte gedeelte. Ze zijn daarbij uitermate vermakelijk, snuffelen overal aan en hebben een geniale manier om wormen uit te graven: hierbij gaan ze op een pierenhoopje op het zand liggen en beginnen een verticale flapperbeweging te maken, ogenschijnlijk dezelfde als die waarmee ze zich ingraven. Het effect is merkwaardig genoeg, dat er snel een enorme kuil ontstaat waar de tong zo nu en dan insteekt en haast zichtbaar snuffelt. Het platte lichaam blijkt daarbij verrassend lenig te zijn. Hoe verleidelijk te beweren, dat ze zo in de natuur op wormen jagen.

Ook zijn ze in het zeer felle licht van de TL-buizen in het geheel niet kippig. Ze achtervolgen de voederstok zodra deze in het water wordt gestoken. Voor nachtdieren een prestatie vinden we, al willen we met het bovenstaande helemaal niet betwisten dat het nachtdieren zijn. Maar saai..... niets ervan.

*

De paardeanemoon is een van de sterkste aquariumdieren, die weinig eisen aan de omgeving stelt en haast niet dood te krijgen is. Dit kunt U overal lezen en horen. Wij schamen ons dan ook te moeten verklaren, dat onze paardeanemonen al jaren een onverklaarbare neiging hebben ineens te gaan kwijnen en af te sterven. Ze doen dit bij warmte, in de kou, bij veel en weinig voederen. Soms gaat het maanden goed en zien ze er florissant uit, dan ineens gaan ze rondkruipen en het is gedaan. Het regelmatig verwijderen van de slijmringen heeft hierop geen invloed. In het aquarium is niets veranderd, de andere dieren doen het uitstekend. Hoewel ze bij voorkeur 's nachts openstaan zoeken ze niet de donkere plekken op, die er in overvloed zijn. We begrijpen er niets van.

H E T S P O N S W I E R - *Codium tomentosum*

Ook dit keer is het weer een groenwier, dat voor het voetlicht gebracht wordt en wel het Sponswier, dat in sommige boekjes ook wel Viltwier genoemd wordt en dat zoals de meeste zee-aquarianers wel weten een dankbare plant is omdat hij zich zo lang "goed" houdt en een artistieke aankleding van de bak waarborgt.

Sponswier behoort tot de familie Codiaceae. De Codiaceae, de nog te bespreken Vaucheriaceae en de Caulerpaceae behoren tot de Orde van de Siphonales of Buiswieren. Het gemeenschappelijke kenmerk van deze families is dat het thallus eigenlijk maar uit één grote cel bestaat waarin meerdere kernen liggen. De tussenwanden ontbreken eenvoudig. Wanneer we dit kenmerk nu op *Codium* gaan betrekken zal het wel vreemd aandoen dat deze toch vaak zeer grote wieren - wel tot 30/40 cm lang en vaak dezelfde maten in doorsnede - dus ook eigenlijk maar één cel groot zijn.

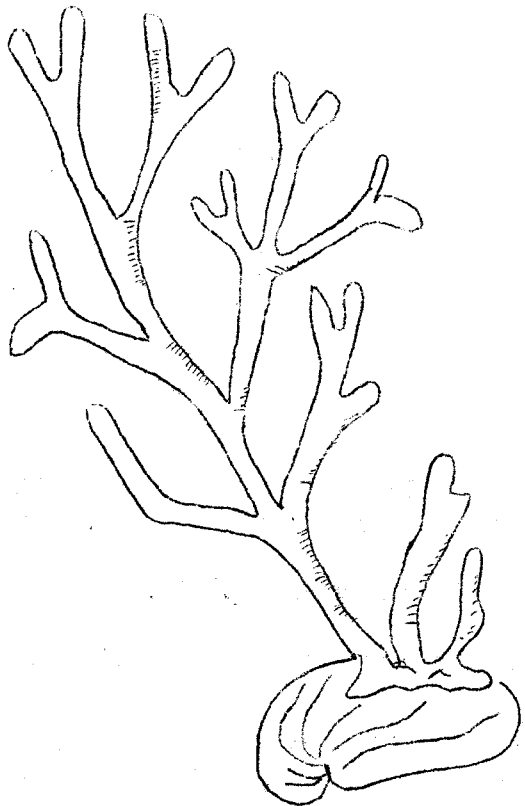

fig.1. Habitus van Sponsina (*Codium*) vastgehecht op een Muiltje (*Crepidula fornicata*)

In figuur 1 geven we een habitusbeeld van het sponswier zoals het vastgehecht zit. Het substraat waarop het wier voorkomt is heel vaak een Muiltjesketting (*Crepidula fornicata*), een Oester (*Ostrea edulis*) of een Mossel (*Mytilus edulis*).

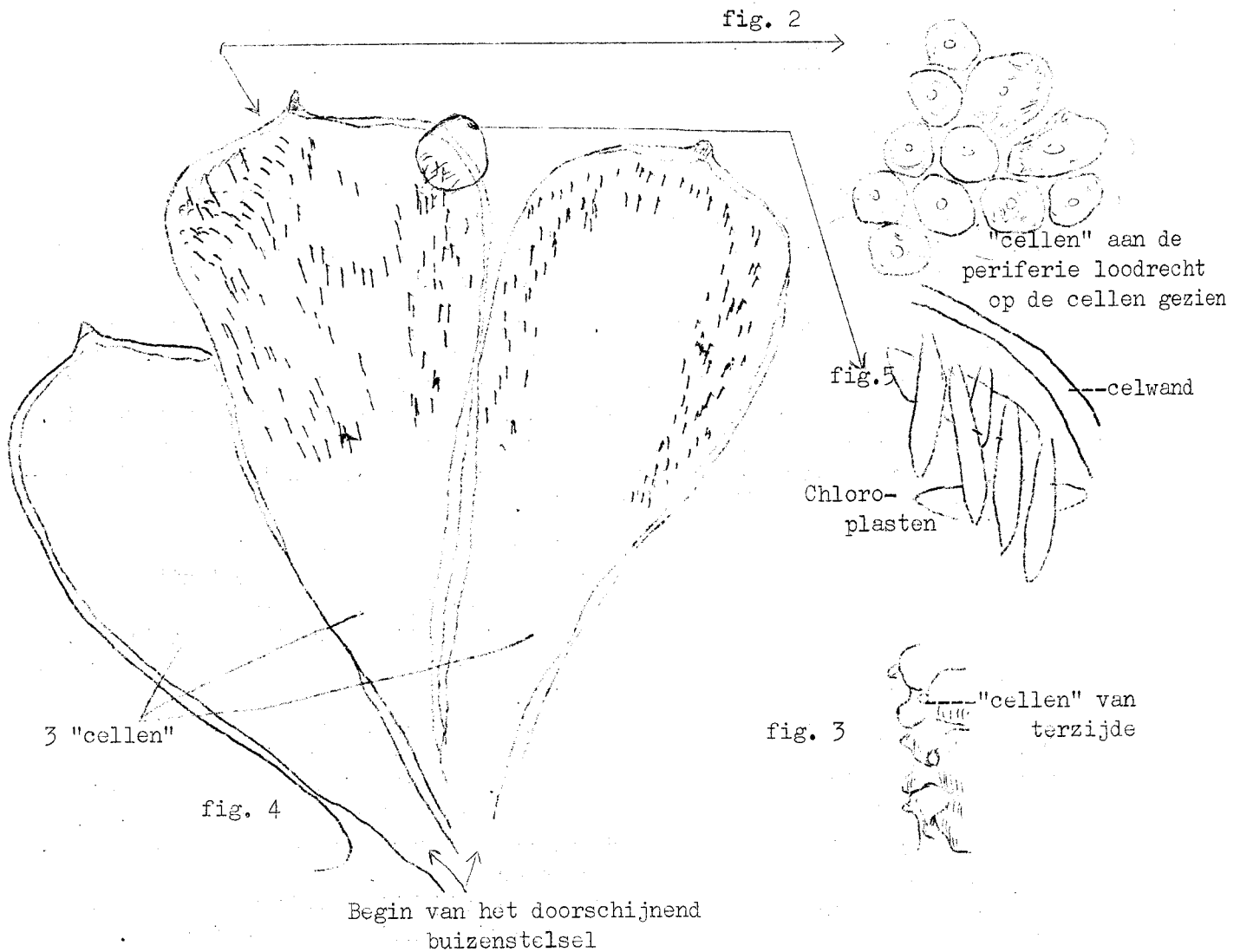
De schelpenkenner zal aan deze substraten meestal wel direct de groeiplaats van *Codium* herkennen. Het zijn inderdaad de Zeeuwse wateren waar we *Codium* kunnen aantreffen, al is de soort ook daar plaatselijk soms zeldzaam, soms zeer algemeen.

Zo troffen wij bij de buitenputten in Ierseke een prachtig veldje vol Sponswier aan. De gehele bodem bleek te bestaan uit een tapijt van muiltjeskettingen en elke pluk sponswier zat dan ook op deze weekdieren vast. Aan de voet van de dijken vinden we soms aangespoeld *Codium*, dat dan van het substraat losgeslagen is en slap aanvoelt. Dit is ongeschikt voor het aquarium. De plukken moeten mooi stevig aanvoelen en er fris uitzien.

Het wier, dat er enigszins koraalachtig uitziet, bestaat uit sterk vertakte rolronde buizen, die massief aanvoelen. Wanneer we een stukje van een takje met een sterke loupe (15-20x) bekijken ziet de oppervlakte er uit als figuur 2. Het zijn allemaal bolletjes met in het centrum een klein verheven puntje. Figuur 3 laat hetzelfde oppervlak van terzijde zien. Elk bolletje zouden we op mogen vatten als een cel, die zoals figuur 4 laat zien

een celwand bezit, maar die aan de onderzijde echter geen gesloten wand vormt. Hierdoor is het protoplasma van het ene, "flesachtige lichaampje" met dat van het andere verbonden.

Langs de gehele buitenkant van het wier vinden we een laag van dergelijke "cellen". Meer centraal in het rolronde takje ligt een kleurloze massa, die blijkt te bestaan uit een soms weinig definieerbaar nogal gecompliceerd buizenstelsel, dat één geheel vormt.

Nergens in dit buisenstelsel zullen we dus een celwand als scheidingswand aantreffen al lijkt het er soms ook wel eens op of er ergens toch een wand wordt gevormd. Dit zijn echter vernauwingen in de buizen.

In de "cel" treffen we langs de wanden langwerpige chloroplasten aan. (fig. 5)
Zulk een chloroplasma noemen we wandstandig.

De wand kan ook vaak geincrusteerd zijn met kalk waardoor een grote stevigheid aan het wier als geheel verleend wordt.

De voortplanting geschiedt door gametenvorming. Gameten zijn zoals we in de vorige nummers van Vita Marina hebben kunnen lezen geslachtscellen van mannelijke en vrouwelijke origine, die na versmelting met elkaar een zygote opleveren. Uit deze zygote - de bevruchte eicel - ontstaat weer een nieuwe plant. Een zo groot verschil als we in de dierenwereld kennen tussen mannelijke gameten (spermatozoiden) en de vrouwelijke eicellen zien we hier niet optreden. In uiterlijke bouw zijn beide gameten vrijwel gelijk. De mannelijke gameten zijn alleen wat kleiner dan de vrouwelijke.

De gameten worden in de zgn. gametangien (voortplantingsorganen) onder reductie-deling gevormd. Elke gameet is dus haploid d.w.z. ze bevat slechts het halve aantal chromosomen (n). Bij de zygotevorming krijgen we dus $n + n$ en zal de codium die uit deze zygote gaat groeien weer $2n$ zijn (diploid).

De gametangien zien er uit als figuur 6. Het zijn twee uitstulpingen die aan de bovenkant opengaan. Hierdoor puilt het protoplasma naar buiten als een gelatineuze prop. In het centrum van de prop blijft een kanaal open.

(vervolg op pag. 15)

Na dit artikel gelezen te hebben zult U bovenstaande titel op zijn juiste waarde kunnen bepalen; nu verslijt U mij misschien voor een dwepend, louter op zoenen bestult individu.

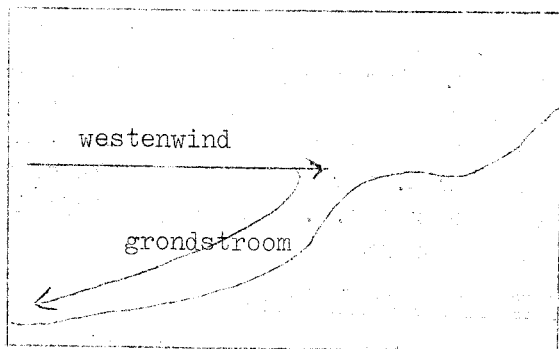
Hoe dan ook, het was ZO'n strand. Echt zo lekker ouderwets zeiden de biologische strandjutters. Zo'n strand wat nog eens verrassingen oplevert.

Zo tegen het eind van de maand (Januari) hadden we wind uit alle hoeken. Enkele dagen een goed stormpje uit west tot noordwest, dan draait de wind door het noorden en en gaat in de geliefkoosde oostenhoek zitten.

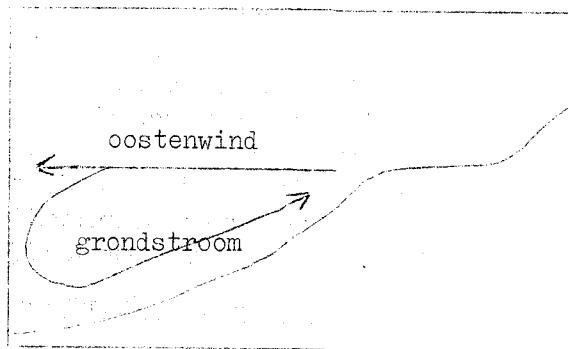
Wat is er gebeurd in die dagen op de zeebodem zo vlak voor de kust?

Bij westen-wind blaast de wind het oppervlakte water met kracht in de richting van de kust en wanneer de golven tot aan de duinenrand staan brengen zij daar hun cadeaux als balken, manden, flessen, kurken, kortom allerlei drijvend materiaal. Op hetzelfde moment trekt een stroom over de bodem juist in de richting van de zee en neemt dus veel zand (van onze kostbare duinenvoet) mee.

Is de storm heftig, dan woelt de branding de bodem door elkaar en miljoenen zeedieren die vlak onder het zand leven, worden dan losgewoeld.

stroomrichting bij
Westenwind

stroomrichting bij
Oostenwind

Prompt op de Noordwester volgde een oosten-wind en uit bovenstaand schema blijkt dat dan de rollen omgekeerd worden. Een landwaarts gerichte bodemstroom brengt dan al de losgewoelde bodemdieren bij vloed op het strand.

Het laat zich begrijpen dat het merendeel van deze dieren nog in levende staat verkeren en wanneer we er vlug bij zijn kan op deze strandtippels veel waardevol materiaal buit gemaakt worden. Maar ook het verzamelen van dieren die al dood zijn kan om verschillende redenen toch nog een aantrekkelijke kant hebben al kunnen we ze dan ook niet meer naar het aquarium overbrengen.

Schelpenverzamelaars konden op het heerlijke strand waarvan ik U ga vertellen hun hart ophalen. Niet dat er nu een ware zeldzaamheden-vloed het strand bespoeld had, maar van vele soorten waarvan we doorgaans beschadigde, afgerolde of oude exemplaren vinden, kon men nu werkelijke pracht exemplaren bemachtigen. Heel vaak zaten de dieren er nog levend in. Om eens met een klein waslijstje te beginnen. De volgende weekdieren waren in prachtexemplaren te bemachtigen: Levend en als doublet Grote strand-schelpen (*Macra corallina cineria*), Afgeknotte strandschelp (*Spisula subtruncata*). Enkele exemplaren zelfs van de Stevige strandschelp (*Spisula solida*), Strandgapers (*Mya arenaria*), Tafelmesheft (*Ensis siliqua*), Grote Zwaardschede (*Ensis arcuatus*). Hiervan zijn de doubletten Stevige strandschelp zeker niet algemeen te noemen. Losse kleppen vinden we wel altijd op het strand.

(vervolg op
pag.16)

WAARDEVOL ALLERLEI

ONZE RUILBEURS BELOOFT IETS BIJZONDERS TE WORDEN

In de vorige Vita Marina hebben wij U in een klein berichtje reeds op de hoogte gebracht van onze malacologische plannen om in 1960 niet minder dan 4 landelijke ruilbeurzen voor schelpenverzamelaars te organiseren. Dit betekent dat onze leden schelpenverzamelaars 4x per jaar persoonlijk contact met elkaar kunnen hebben. Deze contacten kunnen zeer vruchtbaar zijn, want meestal blijft het niet bij zo'n enkel beurscontact, maar volgt hieruit een drukke correspondentie, ruilacties per postpakket en over en weerse bezoeken.

Wat zullen er weer veel schelpen van eigenaar wisselen, want dat is natuurlijk wel de hoofdschotel van de beurs. Daarnaast willen we echter ook al onze niet schelpenverzamelende leden uitnodigen een bezoekje te komen brengen aan de tentoonstelling "DE SCHELP IN ZIJN MILIEU" die op deze beurs te zien zal zijn. Deze zal ook zeker de moeite waard zijn. Er wordt momenteel heel hard door een bouwplough gewerkt om een fraai resultaat te bereiken. Voor ieder lid hebben wij een uitnodiging gereed gemaakt die wij hierbij insluiten en waarop U nog meer bijzonderheden zult kunnen lezen. Zien wij U dus ook op 18 en/of 19 Maart a.s. in Den Haag ?

U bent w e l k o m !

SCHELLEN IN DE ETALAGE BIJ DE HAAGSE COURANT

Gedurende de maand Maart exposeert ons lid de heer A. Visker met een collectie mooie tropische schelpen in de etalage van de Haagse Courant. Hierdoor wordt het grote publiek (of het publiek op grote schaal) geconfronteerd met de schoonheid en de vormenrijkdom van mollusken maar ook met het bestaan van onze stichting BIOLOGIA MARITIMA en haar malacologische werkgroep in het bijzonder. De heer A. Boerma tekende enkele zeer artistieke affiches voor onze schelpenruilbeurs en deze zal o.m. ook een plaatsje in de etalage krijgen. Gaat U eens neuzen bij de Haagse Courant ? ?

BOEKHANDEL PAAGMAN (onze trouwe adverteerder) DOET EEN DUIT IN DE ZAK

Eveneens in de maand Maart zal onze boekhandel Paagman extra de aandacht vestigen op het boek "SCHELLEN VINDEN EN HERKENNEN" door een gedeelte van de etalage beschikbaar te stellen voor een kleine schelpenshow. Dat een bescheiden affiche van Biologia Maritima en de ruilbeurs ook daar vertegenwoordigd zullen zijn spreekt vanzelf. Wij danken de firma Paagman voor deze welwillende geste.

NU WE HET TOCH OVER LITERATUUR HEBBEN.....

Van de vorige jaargang is nog een bescheiden restant over. De vele nieuwe leden sloegen wel een flinke bres in onze normale stock, maar voor de allernieuwste leden hebben wij nog een aantal complete jaargangen over. Om precies te zijn nog 7 stuks. Dat is niet veel. Wanneer U dus in het zeldzame bezit van jaargang 1959 wilt komen schrijft U dan per omgaande een briefkaartje. Hoort U na 14 dagen niets, dan betekent dit dat U te laat bent geweest en dat anderen de buit voor Uw neus hebben weggekaapt. Volgende keer dan beter.

De gereduceerde prijs voor een complete jaargang bedraagt f 5,-
Betaalt U echter na ontvangst en NIET vooruit.

BOTER BIJ DE VIS

De penningmeester sloeg zijn kasboekpagina 1960 eens voor onze ogen open en zie achter de namen van een groot aantal plichtsgetrouwen prijkte het predicaat f 6,50 per kas of giro voldaan. Maar zoals altijd staan er ook nog leden in het krijt.

U weet zelf natuurlijk wel of U bij de ene dan wel bij de andere categorie behoort. Hoe dan ook maakt U de penningmeester tot een tevreden mens en stort met spoed.

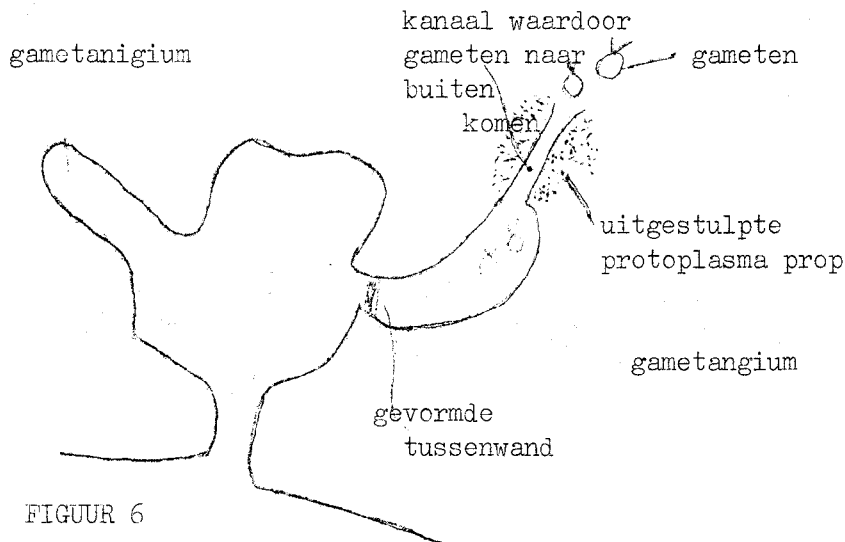
NA 12 MAART GAAN ONHERROEPELIJK DE POSTQUITANTIES IN ZEE !!!

En U weet dan kost het U weer incassokosten. Die kunt U uitsparen. (een half pakje cigarettten of 2 porties vissenvoer!!!)

Stort U na 12 Maart, stort U dan f 0,50 extra voor de incasso, want anders moet de kas die betalen omdat de incasso dan reeds uitgeschreven is. Bespaar ons erg veel extra administratief werk en s t o r t ! ! ! !

* . *

WIJEREN UIT HET ZEE-AQUARIUM (vervolg van pag. 12)

FIGUUR 6

De gameten die in het gametangium gevormd werden worden door hydrostatitsche druk naar buiten geperst. Het gametangium neemt nl. water op waardoor van binnen een druk ontstaat. Mannelijke en vrouwelijke gameten komen dus uit verschillende gametangia vrij in het zeewater. In het zeewater vindt de versmelting van de kernen van de beide gameten plaats.

Zoals we zien is de voortplanting van *Codium* in vergelijk met die van *Ulva* (zie Vita Januari 1960) eenvoudig te noemen.

De Inventaire de la Flore Marine de Roscoff (1954) waarin alle wieren die in en rond de baai van Roscoff gevonden worden, geeft maar liefst 4 soorten *Codium*.

Codium dichotomum ook wel genoemd *Codium tomentosum*

Komt voor in plasjes en op de rotsen

Produceert gameten in Juli, Aug., Sept., en October. Deze soort draagt verschillende epiphyten of endophyten zoals *Micrococleus vouiki*, - een inwendig levend blauw wiertje -, *Feldmannia simplex*, *Rhodothamniella codii* (een rood wiertje), enz.

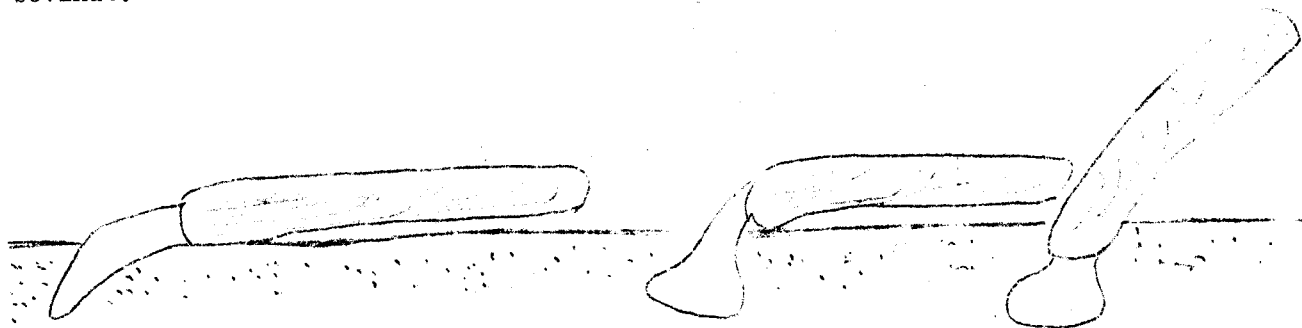
Codium elongatum : vormt grote omvangrijke plukken op de zandige rotsen bij zeer laag water. Produceert zoogameten in Augustus en September.

Codium adhaerens : op de rotsen bij zeer laag water.

Codium Bursa : Slechts een enkele keer gevonden bij Roscoff.

Het zou interessant zijn ook in Nederland op de ons bekende vindplaatsen eens nauwkeuriger de *Codium* op verschillende soorten te controleren. De bekende "pluisjes" die *Codium* in ons aquarium vaak gaat vertonen na enige tijd zal ook een epifyt zijn. Naar ik meen heeft ons lid de heer Amir kortgeleden dit algje onder de miek gehad. Mogelijk wil hij hiermee misschien nog wel eens inhaken. Volgende keer hoop ik U iets te vertellen over *Vaucheria*, het wier dat zo heerlijk in onze aquaria kan woekeren.

Vele levende tweekleppige weekdieren lagen met hun voet de omgeving af te tasten om een geschikt plekje te vinden om zich met spoed in te kunnen graven. Vooral de Tafelmesheften en de Grote Zwaardscheden waren in deze erg actief. Een leuk gezicht is het altijd om die bewegingen gade te slaan. Eerst wordt de voet die smal puntig toeloopt een einde buiten de schelp uitgestulpt. Dan wordt hij bijlvormig verbreed en wanneer de voet enigszins houvast heeft gekregen trekt het dier zich als het ware aan zijn anker de grond in (zie figuur) Met bewonderenswaardige snelheid verdwijnt zo'n scheermes in de bodem en slechts een klein putje in het zand verraad nog waar het dier zich bevindt.

ingravend Tafelmesheft

In 'n stuk boomstam, dat kennelijk door boormosselen aangeboord was troffen we maar liefst drie soorten boormosselen aan en wel: de Amerikaanse - de Witte en de Ruwe boormossel (resp. *Petricola pholadiformis*, *Barnea candida* en *Pholas crispata*). Jammer genoeg liet *Barnea parva* dit keer verstek gaan.

In de keurig haaks op de kust staande gruisbankjes, waarin altijd de Tepelhoorn (*Polinices catena*) dominant optreedt vonden we natuurlijk die altijd mooi blijvende Wenteltrapjes (*Epitonium clathrus*). Wie vond deze dieren al eens levend?

Een lust voor het oog waren de honderden Tepelhoorns van formaat, prachtige exemplaren-levend-met mooie hoornachtige opercula (afsluitplaatjes).

De veel kleinere Glanzige Tepelhoorns (*Policines polienus*) was in levende lijve goed vertegenwoordigd. Het is in een zee-aquarium zo aardig te zien hoe deze dieren met hun mantel een groot gedeelte van de horen bedekken en dan als een mol onder het zand verdwijnen. Ze gaan dan op zoek naar kleine ingegraven tweekleppigen als Tere plaat-schelpen (*Angulus tenuis*), Nonnetjes (*Macoma balthica*) e.d. die zij met hun vervaarlijke rasptong (*radula*) te lijf zullen gaan. Zij en ook de Fuikhorens (*Nassarius reticulatus*) alsmede de Purperslakken (*Thais lapillus lapillus*) zijn de veroorzakers van de mooie ronde gaatjes in de vele kleine tweekleppigen.

Het strand bood niet alleen malacologisch veel bijzonders ook van de andere diergroepen waren vertegenwoordigers aanwezig.

Kreeftachtigen die doorgaans niet in grote verscheidenheid in het aanspoelsel te vinden zijn lieten zelfs met min of meer zelfdzaamheden van zich spreken. Zo troffen we aan:

Levend een aantal flinke exemplaren van de Heremietkreeft (*Eupagurus bernhardus*), die het thuis in het aquarium nog best bleken te doen. De gewone zeekrab was te vinden als dode exemplaren en enkele ook nog zwak levende, maar toch wel erg zieltoegende exemplaren. De zwemkrab (*Macropipus holsatus*) is toch op het strand niet veel waard zoals maar al te vaak blijkt. De Strandkrab (*Carcinus maenas*) weet de abrupte overgang van het zilte nat naar het droge strand veel beter te overbruggen. Je vindt hem in het aanspoelsel in verhouding minder dan de zwemkrab. Hij zal zeker elke kans waarnemen om naar de zee terug te keren of zich tussen het aanspoelsel in te graven. Bovendien houdt de strandkrab zich immers veel meer tussen stenen op dan de zwemkrab en zal dus ook minder snel op het strand geworpen worden.